

Dr. Szendrei László: Mint a nagyok

„A természet fotózásával 1986-ban köteleztem el magam. Az akkor használtan vásárolt YASHICA gépváz, a hozzá tartozó gyári objektívek és egy Pentacon teleobjektív tette lehetővé a magazinokban és a természetfotósok előadásain látott minőségű felvételek elkészítését. Egyetemi ösztöndíjam jelentős részét fordítottam diafilmek vásárlására, és vélhetően ez tanított meg arra, hogy minden exponálást alaposan meg kell gondolni, lehetőleg meg is kell tervezni. Akkoriban még nem gondoltam, amit ma már tudok, hogy a természet fotózása nekem valójában egy indok arra, hogy a városból kimozdulva az erdők és vizek közelében lehessenek, ahol igazán otthon érzem magam. A diploma megszerzése után egyetemi oktatóként is hasznosíthattam a fotózás terén szerzett gyakorlatomat, illetve gyarapíthattam az akkori Debreceni Agrártudományi Egyetem Állattani Tanszékének diagyűjteményét. A NYÍRERDŐ Zrt. vadgazdálkodási szakreferenseként végzett munkám ugyancsak igényelte a jó minőségű fotóanyagot az

előadásokhoz, könyvek illusztrálásához. A vadfajokról, különösen a trófeás példányokról készített képek pedig gyakran segítettek az erdészet gyakorlati munkáját. A képen látható jelenetet a Gúthi Erdészet vadászterületén kaptam lencsevégre. Már régóta terveztem, hogy a szeptemberi bőségben lefotózok egy jelentősebb agancsot viselő gímikát. Aki jártas a témában, tudja, hogy a korosabb bikák ritkán mutatkoznak jó »fotós lóvilágban«. A kollégákat kértem, ha mégis látnak ilyet, értesítsenek. Jött is a telefon, hogy az adonyi határtól nem messze, az egyik vadföldre jár ki még sötétedés előtt egy körülbelül 10 éves mutatós agancsú bika. Másnap kora délután a vadföld nyugati oldalán kerestem egy helyet, ahol a lemenő nappal a hátam mögött még elegendő fény állhat rendelkezésre a fotókhoz. A leshelyem megválasztásánál természetesen a szélirányra is figyeltem. Egy tuskósor csalános, gazos részén raktam állványra a teleobjektíves Canont, és magamra terítettem az álcahalót. Fél óra múlva az erdőben tényleg meg-



szólt a bika, és ezzel egy időben mozgás is támadt. De meglepetésemre nem gímek jelentek meg, hanem tőlem 20-25 méterre két dámbikaborjú jött ki az erdőből, és azonnal nekiálltak fitogtatni erejüket egymásnak. Az akkor készült fotókat azóta már mutattam vadászoknak és nem vadászoknak, felnőtteknek és gyerekeknek egyaránt, és a természet e csodás pillanatára mindenkinek egy nagy mosoly volt a válasza.”

